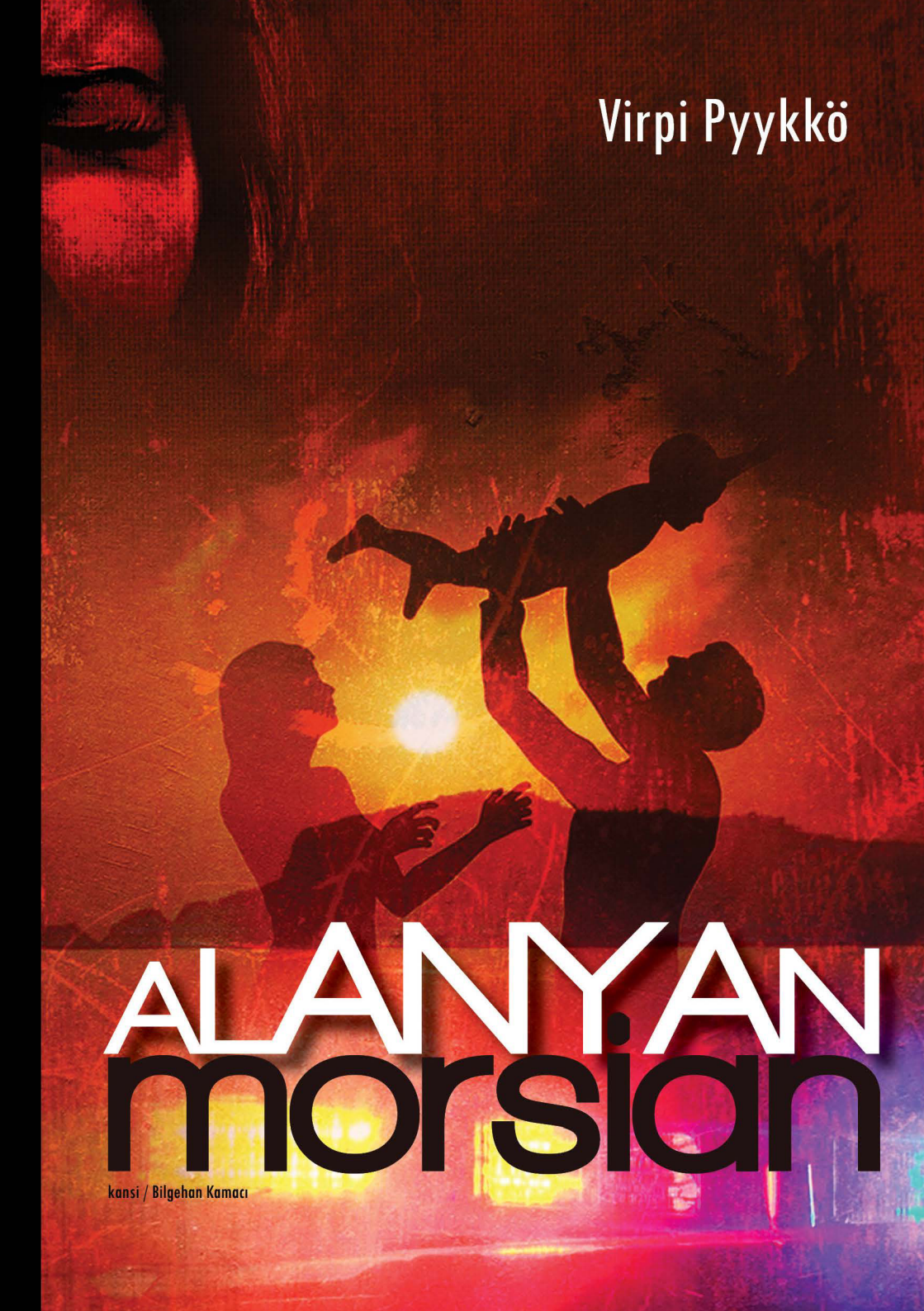

Virpi Pyykkö

ALANYAN morsian

kansi / Bilgehan Kamacı

ALANYAN MORSIAN

© 2020 Virpi Pyykkö

Taitto: Books on Demand

Kannen suunnittelu: Bilgehan Kamacı

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-3094-2

ALANYAN MORSIAN

Virpi Pyykkö

SISÄLLYSLUETTELO

ODOTUKSEN SIETÄMÄTÖN RASKAUS.....	9
PERHE ENNEN KAIKKEA	18
HERÄTYS.....	27
TULLAAN.....	37
SYDÄMENI SULTTAANI.....	45
PIILOPIRTIN PARI	53
KIRURGIN ARKEA	58
AAMUT OVAT PARHAITA	66
PAINAJAINEN	75
ASLAN	80
MONENLAISTA POHDITTAVAA	86
SUUNNITELMALLISUUS ON ONNISTUMISEN YDIN.....	96
KYLLÄ?.....	102
ARJEN HURMAA.....	107
HOTELLIKYTTÄ.....	114
HÄTÄTILANNE.....	121
AJATUSKIEMUROITA	126
KADONNEEN JÄLJILLÄ.....	129
PELASTUSTIIMI	136

ASKELEEN EDELLÄ	140
JOKO?	145
AURINKO PAISTAA JÄLLEEN	156
MIEHET JA TURVAVERKOT	162
KESÄMÖKKIÄ ETSIMÄSSÄ	168
MUUTTOLINNUT	179
LAURA LIIKKEELLÄ	183
HASAN	190
UNELMISTA TOTTA	197
RISTEÄVÄT POLUT	203
LALE JA MIEHET	212
NAISESTA TOISEEN	217
KESÄN HEHKUA MANTELIPUUKARTANOSSA	222
HIRVENSALOSTA KESKUSTAAN	233
ELÄMÄ TÄSSÄ JA NYT	237
MINÄ MUISTAN	246
HIEKKAA JA MERTA	251
TULPPAANEJA TULVILLAAN	256

Toivo on kuin maantie. Alussa tietä ei edes ollut,
mutta kun monet ihmiset kävelevät sitä pitkin, se alkaa syntyä.

Lin Jutang

ODOTUKSEN SIETÄMÄTÖN RASKAUS

Teho-osaston kirkkaassa valaistuksessa tunnelma oli kuin virtuaalimaailmassa. Erivärisiä valoja vilkkui siellä täällä. Koneet hurisivat ja piipittivät herkeämättä. Osasto oli täynnä letkuja, joh-toja, koneita ja kiireisiä hoitajia. Desinfiomisaineen tuoksu leijaili vastaan. Muutama hädissään oleva henkilö etsi Bayram-nimistä potilasta. Hasanin viereisessä vuoteessa mies vaikersi hiljaa, kun hänelle tehtiin hoitotoimenpidettä. Minä silitin varovasti Hasanin kättä, jossa oli tippaletku. Painoin kevyen suukon maskini läpi hänen poskelleen, josta vain osa näkyi siteiden välistä. Kyyneleitä valui, vaikka kuinka yritin niitä pidätellä. Ne kastelivat Hasanin posken. Yritin kuivata poskea hiljaa sormenpäälläni. Ajattelin, että kyllä Hasan varmasti jotenkin vaistoaa, että minä olen tässä – ihan varmasti hän tuntee jotain.

– Hei Hasan, tässä on Laura! Mä rakastan sua. Sun täytyy nyt yrittää selviytyä mun ja lasten tähden. Älä jätä meitä, kun kaikki on vihdoinkin hyvin. Me ollaan menossa naimisiin, muistatko sä? Meillä on Ali ja Pembe. Meillä on koko elämä edessä. Isä sanoi, että sä voit toipua ihan ennallesi. Taistele Hasan meidän kaikkien vuoksi, älä anna periksi.

Auto-onnettomuudesta oli kulunut viisi päivää. Hasania oli pidetty keinotekoisesti koomassa, jotta aivopaine ja aivojen turvotus saataisiin laskemaan. Isä oli selittänyt minulle asiaa juurta jaksain. Se on kuulemma aivan normaali turvatoimenpide tällaisissa tapauksissa. Aivojen kuvantamistutkimus oli tehty, mutta sen pohjalta ei voitu vielä tehdä pitkälle meneviä johtopäätöksiä. Monesti esimerkiksi verenvuotoja löydetään vasta myöhemmin. Nyt aluksi keskitytään isän mukaan aivopaineen ja turvotuksen vähentämiseen ja laboratoriotulosten seurantaan, jotta saadaan tietoa elintoinnoista.

Kuorma-auton isku Hasanin auton etukulmaan oli ollut melko

raju. Toipuminen tulisi viemään aikansa, vaikka kaikki menisi hyvin, mikäli Hasan nyt ylipäänsä selviytyy. Kallonmurtumaa ei onneksi ollut, mutta kyseessä oli jonkinlaisia ruhjevammoja. Kasvot olivat myös, ihme kyllä, ilman murtumia, vaikka erilaisia ruhjeita, mustelmia ja turvotusta oli runsaasti. Kuorma-auton osuma oli siirtänyt Hasanin autoa sivuttain, mutta onneksi se ei ollut tullut suoraan päin. Hasanin jalka oli murtunut, mutta se nyt oli pienintä tässä muussa katastrofissa. Minkälaista jälkeä isku oli päähän aiheuttanut, se selviäisi isän mukaan vasta myöhemmin.

Lääkäri, doktor Bakkal, tuli katsomaan Hasania. Minä kyselin häneltä, mitä tänään oli odotettavissa. Hän puhui melko ymmärrettävää englantia. Hän katsoi minua lämpimästi tummilla silmillään, pää vähän kallellaan, otti kädestä kiinni ja sanoi, että valitettavasti he eivät voi vielä herättää Hasania ilman riskejä. Vielä olisi jaksettava odottaa päivä tai kaksi. Minä voin hänen mukaansa kuitenkin käydä katsomassa Hasania lyhyesti päivittäin ja puhella hänelle, koska voihan Hasan tajuttomana ollessaankin kuulla puheen, vaikka siitä ei selvää lääketieteellistä näyttöä olekaan. Hän lisäsi vielä hymyillen, että emme mekään sentään kaikkea tiedä. Isänkin mukaan puhumisesta on apua, ainakin potilaan omaisille. Asioiden sanominen ääneen helpottaa jo sekini.

Minusta sairaaloissa on usein aika steriili ja kylmätkö tunnelma, mutta täällä Alanyassa tunnelma oli jotenkin toinen; ihmiset tekevät siitä lämpimän vakuuttamalla, että he tekevät kaikkensa, jotta kaikki menee hyvin. Toki kotona Suomessakin näin on usein. Kuitenkin täällä kaukana, vieraassa kulttuurissa sillä on jotenkin aivan erityinen merkitys. Kun ihminen on vieraassa ympäristössä, sitä imee kaikkia positiivisia vaikutelmia kuin todistaakseen itselleen, että minä olen yksi teistä, vaikka se ei aina olekaan ihan selviö. Tuli vaan mieleeni, että Suomessa ei taideta muuten teholla omaisia kätellä – täytyykin kysyä isältä.

Lopputulos Hasanin toipumisen suhteen oli Hasania hoitavan lääkärin mukaan vielä hyvin epävarmaa. Kaikkeen oli kuulemma

syytä varautua. Toipumista voi ennakoida vasta herätysyritysten jälkeen. Miten tällaisessa epätietoisuudessa kukaan voi ylipäänsä elää? Minä olisin varmaan jo seonnut, jos ei isä olisi ollut täällä Alanyassa ja kertonut yhä uudestaan, että on eletävä päivä kerrallaan. Oli kuulemma aivan turha murehtia pitemmälle, koska ei ollut näyttöä vielä mihinkään suuntaan. Helppoahan se on sanoa. Minä kieriskelin yöt ja valvoin ja rukoilin kaikkia maailman jumalia, että he antaisivat meidän elää yhdessä.

Onneksi isä on kirurgi ja osaa kertoa toipumisesta ja mahdollisuuksista realistisesti ja rauhallisesti. Se vähän helpottaa, kun saa tietoa eri mahdollisuuksista. Minä olin jo ehtinyt viettää hautajaisetkin mielessäni ja seisoa lasten kanssa Hasanin arkun vieressä. Tyyny oli monena aamuna märkä, kun kävin unissani taistelua Hasanin rinnalla – jääkö hän henkiin vai ei. Sitä vaan varautuu pahimpaan. En enää jaksanut edes pyyhkiä kyyneleitä, vaan annoin valua poskia pitkin pyyhkimättä kuten tšekäläisissä tv-sarjoissa.

Välillä vapisutti pelkästä pelosta – heikotti niin, että jalat eivät tahtoneet millään kantaa. Luulin, että vajoan siihen paikkaan. Ilmanko täällä Turkissa miehet hoitavat pääasiassa hautajaisjärjestelyt, koska naiset ovat kuulemma liian herkkiä tällaisissa asioissa. Televisiossa näytetään usein lohduttomasti itkeviä naisia arkkujen päälle heittäytyneinä, etenkin marttyyrien hautajaisissa ja joissain perhetragedioissa. Minä tietysti katselin näitä uutisia ja itkin omaa suruani niiden mukana.

Vanhemmat olivat onneksi olleet tukenani ja hoitaneet kaksosia, sillä oma energiani oli mennyt täysin tähän viimeiseen tragediaan. Jos kuorma-auto ei olisi osunut, olisin ehtinyt vastata myönteisesti Hasanin kosintaan ja me olisimme viimeinkin päässeet naimisiin. Mutta ei sitten millään! Kaikki maailman esteet näyttivät kasaantuneen meidän tiellemme. Tuntui siltä kuin jokin musta paha kirous olisi asettunut estämään meidän yhteisen onnemme. Ensin oli minun paluuni Suomeen, jäätyäni auton alle. Sitten Hasanin ja Lalen kihlaus ja avioliittosuunnitelmat ja nyt sitten tämä. Minä olin todella

vihainen – en tiedä kenelle tai mille, mutta raivo ja taistelutahto vaan kasvoivat kaikesta lamaanuksesta huolimatta. Onneksi Lale, Hasanin ex-kihlattu, oli nyt pois kuvioista. Hänestä ei tarvinnut enää huolta kantaa. Eläköön vaan onnellisena sen arkkitehti-muusikkonsa kanssa. Minulla on ihan tarpeeksi tässä ja nyt.

Pohdin selviytymistäni lasten kanssa ilman Hasania. Viime aikoina meidän elämämme oli entisestään parantunut ja lapset olivat sitoneet meidät aikaisempaa tiiviimmin yhteen. Hasan oli ollut tulossa villalle esittämään kosintaansa isälle; ruusut auton takapenkillä ja sitten kaikki pimeni yhtäkkiä. Tämä ei voi olla todellista, ei voi!

Miten tunteet voivat mennä kuin vuoristorataa – välillä toivo heittää, sitten pelko iskee ja taas sama uudestaan? Välillä toivottomuus yrittää saada yliotetta ja minusta tuntuu, että menetän sittenkin Hasanin. Joku kaunis aamu, kun tulen sairaalaan, sänky onkin tyhjänä ja Hasan poissa. Hyvä Jumala anna Hasanin selvitä, sillä sitä menetystä minä en enää kestä! Kaarina-mummo sanoi aina, ettei ihmiselle anneta suurempaa taakkaa kuin hän jaksaa kantaa. Minun jaksamiseni raja kulkee juuri tässä. Olen valmis mihin vaan, kunhan saan pitää Hasanin.

Hyvästelin taas kerran Hasanin, kun isä tuli hakemaan minua ja toi Alin ja Dilekin vuorostaan Hasanin luo. Me toivottelimme puolin ja toisin jaksamista. Dilek halasi minua lämpimästi kyyneleet silmissään ja sanoi:

– Älä Laura-kulta huoli, kyllä Allah suojelee Hasania. Hän on minun aurinkopoikani, eikä hän voi sinusta luopua. Hän kyllä selviytyy, Lauraciğim ağılama, älä itke Lauraseni. Dilek puristi minut pehmeään syliinsä niin, että loputkin ilmat olivat pihahdaa ulos – se oli todellinen voimahalaus. Taas jaksaa, kiitos melkein anoppini!

Perheet pitivät tiiviisti yhtä Hasanin onnettomuuden jälkeen. Me vaihdoimme kuulumisia Filizin, Hasanin siskon kautta, joka puhui englantia. Olimmehan me jo elekielellä oppineet kommunikoidaan ja näyttämään kellonaikoja ja muuta vastaavaa. Kaikki oli ollut kui-

tenkin niin paljon helpompaa, kun Hasan oli sulavasti tulkkailut turkista englantiin ja päinvastoin. Puhuinhan minäkin vähän turkia, mutta en minä paljon vielä vastauksista ymmärtänyt. Minun kyynelkanavani ovat olleet viimeaikoina kuin Mimosan lehdet – kun niitä koskettaa, ne supistuvat heti, mutta minulla menee juuri päinvastoin – hanat aukeavat. Joskus väsyneenä olen ihmetellyt miten monta litraa kyyneleitä voi päivässä tulla – mistä sitä nestettä ehtii koko ajan muodostua.

Isä vei minut sairaalan lähelle kahvilaan ja rauhoitteli tunnelmaa taas tapansa mukaan. Isä jatkoi virkavapauttaan voidakseen olla meidän tukenamme. Se oli tosi tärkeää. Tilasimme mustat peruskahvit, Americanot. Miten minä ikinä pärjäisinkään ilman isää, joka selvitti ja hoiti aina kaikki asiat. Isä sanoi, että minun pitää nyt levätä kunnolla, että jaksan olla myös lasten kanssa. Lapsetkin tarvitsevat äitiään. Tarjoilija pitkässä valkoisessa esiliinassaan hymyili iloisesti tarjoillessaan kahvit: – Buyurun! Olkaa hyvä!

Isä maistoi kahviaan ja sanoi, että ensi yönä minun pitää nukkua kaikki univelat pois. Minun pitää olla ”skarppina”, kun Hasania herätellään. Isä kertoi nähneensä kaikki Hasanin paperit ja saavansa osastonlääkäriltä tiedon ajankohdasta Hasanin herätyksen aloittamiseksi. Isä pääsee kirurgina mukaan herätykseen neuvoteltuaan asiasta yllilääkärin kanssa.

Me menimme ruokakaupan kautta villalle. Isä ihmetteli, miten lyhyen ajan sisällä Alanyaan on tullut sinne tänne Migrosin ja Carrefourin lisäksi uusia pienempiä myymälöitä, joissa me usein käymme. Myös Bimin ja Şokin kauppoja on paljon. Paikalliset ja turistitkin suosivat niitä, koska hinnoissa on melkoisia eroja suurempien ketjujen myymälöihin verrattuna, mutta valikoimat ovat usein suppeampia. Isompia ostoksia varten me ajamme usein Metroon, josta saa juomien ja ruokien lisäksi myös muita tarvikkeita kuten teknologiaa, toimistotarvikkeita, siivousvälineitä ja vaikka mitä. Isä viihtyy aina Metrossa ja tutkii valikoimaa innoissaan.

Äiti oli saanut lapset nukutettua. Siellä Ali ja Pembe vetelivät

autuaina sikeitä oliivipuun alla tietämättä mitään isänsä kohtalosta. Minä kävin ensin pesemässä sairaalapöpöt pois ja sitten suikkaamassa suukot molemmille. Katsoin minareettiin päin ja lähetin toivomukseni koko sydämeistäni, että myös Hasan voisi pian kuulla minareetin kutsun entisellään, elämää täynnä ja onnellisena. Hyvä Jumala auta meitä ja pelasta Hasan takaisin elämään! Nähdessään minut vedet silmissäni äiti sanoi, että itku puhdistaa patoutumia ja on terveellistä. Isä puhui tyyllilleen sopivasti kyyneltiehyiden huuhtelusta, lohdutti samalla kunnon halauksella.

– Isän pikku prinsessa. Kyllä kaikki vielä kääntyy parhain päin. Minä olen itse paikalla huomenna. En minä anna sinun rakkaasi kuolla. Tiedät, että teen kaikkeni hänen selviytymisekseen.

Helppötihan se tietysti. Mutta oli miten oli, minä ikävöin Hasania ihan hillittömästi ja itkin ikävääni ja lasteni tulevaa kohtaloa.

Äiti hoiti lapsia ja minäkin yritin pitää molempia sylissä, mutta se teki tosi kipeää, koska lapset muistuttivat liikaa Hasanista. Alin vaaleansinisen potkupuuvun rinnus oli ihan pilkullinen, kun kyyneleet putoilivat sille. Poika kujersi iloisena ja katsoa tapitti tummilla silmillään – ihan ilmetty isänsä ja niin ihanan tuoksuinen... nuuh ja moiskis oma kultapoikani.

Tänään oli isän mukaan luvassa paistettua lohta ja keitetyt uudet perunat, suomalaistyypinen menu. Isä kokkasi tänään. Me kaivoimme äidin kanssa pöytää.

– Laura-kulta, sä olet vahvaa tekoa ja sun ei auta nyt upota surun syövereihin, koska sulla on kahden ihmisen elämä vastuullasi. Ali ja Pembe tarvitsevat sua. Lääkärit hoitavat Hasania ja me isän kanssa pidämme susta huolta. Otetaan päivä kerrallaan. Ajattele huomenna tai ylihuomenna jo saadaan tietoa Hasanista, joten etukäteen me ei voida tehdä mitään.

– Mä tiedän äiti, mä tiedän, mutta tieto ja tunteet ovat kaksi eri asiaa. Musta vaan tuntuu niin epäoikeudenmukaiselta, että mä joudun kokemaan näin paljon ja näin lyhyessä ajassa asioita, jotka järjestyttävät mun maailmaani. Ihan kuin eläisi maanjäristyksessä ja

joutuisi jo varautumaan jälkijäristykseen ennen kuin on edellisestäkään tärinästä selvinnyt.

– Sulla on Laura-kulta ollut tasainen ja hyvä elämä ja nyt sä joudut opettelemaan miten sä selviydyt tilanteissa, joita sä et voi itse hallita. Se on tulevaa elämää ajatellen hyödyllistä, vaikka se ei ole todellakaan helppoa, mutta ihminen oppii ja sopeutuu. Oletko sä muuten ollut Sariin yhteydessä?

– Kyllä me joka päivä lähetetään viestejä ja jutellaan ja mä olen kertonut Sarille kaiken.

– No mitä Sari on kommentoinut Hasanin tilanteesta?

– Sari tsemppaa kyllä ansiokkaasti ja toistelee samaa kuin tekin, että pitää vaan jaksaa odottaa, mutta kun ei jaksaisi millään.

Voi pienet kullat teitä. Annoin suikon Pembén vaaleanpunaiselle, sametinpehmeälle poskelle, nuuhkaisin syvään ihanaa pikkulapsen tuoksua ja ajattelin, että voi sinua pientä orporukkaa, jos isäsi kuolee. Vieressä nukkui kaksosveli Ali, jolla oli Dilek-mummin tekemä nyppylämyssy vinosti päässään ja tummat ripset pikkuruisien silmäluomiensa reunassa. Vaaleanpunaiset huulet olivat ihanasti hieman lerpallaan samaan suuntaan kuin myssy.

Äiti ja isä tulivat ruokia kantaen ja kattoivat pöydän. Isä oli ilmeisesti huomannut, ettei minulle ollut viime päivinä ruoka oikein maistunut, joten hän oli päättänyt tehdä lohta, joka oli lempiruokaani.

– Nyt Lauraseni syödään lautanen tyhjäksi. Annahan lautasesi tänne, mä teen sulle sopivan annoksen.

Isä rupatteli huolettomasti niitä näitä. Hänen puhelimensa soi. Isä nousi nopeasti pöydästä ja meni hieman kauemmaksi oliivipuun alle puhumaan.

– Apua, onkohan Hasan kuollut? Miksi isä meni tonne puhumaan?

– Laura, nyt sä rauhoitui! Isä ei vaan halunnut häiritä lapsia. Odotetaan nyt rauhassa.

Odotin pelokkaana isän saapumista takaisin. Pulssi tuntui jyskyttävän kaulalla. Nytkö se sitten tapahtui?

– Oliko se sairaalasta?

– Oli, mutta hyviä uutisia Lauraseni. Hasanin käsi oli jo liikkunut hieman ja he yrittävät herätystä huomenna aamulla. Minä menen jo kahdeksaksi aamulla sairaalaan. Sun ei tarvitse enää odottaa kuin yksi yö ja sen jälkeen me tiedämme lisää. Tämä tuskallisin odotusvaihe loppuu vihdoinkin. Mutta sun täytyy myös varautua siihen, ettei herääminen onnistu ja hänet joudutaan vielä nukuttamaan uudelleen. Nyt kuitenkin elämme toivossa ja sinä syöt nyt iloisessa odotuksessa sen lohesi loppuun, että olet valmiina kohtaamaan Hasanin, kun aika koittaa. Otahan nyt sitä viiniäkin, että rentoudut vähän. Tässä tilanteessa se on lääkärin määräys. Kyllä kaikki hyvin menee. Isä halasi minua ja moiskautti suukon poskelleni.

Pelkkä uutinen siitä, että jotain tapahtuisi, sai ajatukset liikkeelle. Mitäpä, jos Hasan heräisikin kunnolla ja palaisi tajuihinsa. Mitäpä, jos kaikki kääntyisikin ennalleen – mikä ihana ajatus.

– Mun on nyt pakko laittaa Sarille viesti. Näppäilin Sarille uutisen ja pian tuli vastaus kilahtaen: Voi miten ihanaa Laura! Toivotaan, että kaikki menee hyvin. Yritä jaksaa huomiseen. Olet ajatuksissa. Soittele, jos on vaikeeta. Lapsille suukot!

Ruokailun jälkeen lepäiltiin porukalla altaalla, kun lapsetkin nukahtivat sopivasti. Kaikki tauot kannatti hyödyntää. Isä tutki aivovammoihin liittyviä viimeisiä tutkimuslöydöksiä. Äiti lueskeli Sarin villalle jättämää Elisabeth Adlerin pökkaria: Barcelonan katujen kuiske – juuri sopivaa luettavaa, jonka voi aina jättää kesken, kun lapset parkaisevat. Äiti oli opettanut minut neulomaan sukkia. Se on kuulemma parasta hermolääkettä, kun ei tiedä miten olisi. Neuloin pikku töppösiä lapsille. Dilek oli näyttänyt Hasanin avustuksella minulle Hobiler.net -sivuston, jossa oli paljon erilaisia neulemalleja. Hetken aikaa oli aivan hiljaista. Se on tässä maassa todella harvinaista. Rauhaa kesti kaksikymmentä minuuttia. Sitten minareetit aloittivat ja kaksoset myös samassa tahdissa. Pembe ja Ali huusivat turvaistuimissaan rytmikkäästi suut auki kuin hammaslääkärin tuolissa.

ALANYAN morsian

Alanyan morsian on jatkoa kirjoille Moskeijan varjossa (2016) ja Melonit kypsyvät (2018). Tässä kirjasarjan kolmannessa osassa Lauran ja Hasanin tarina saa jälleen arvaamattomia käänteitä. Heidän rakkautensa tiellä on ollut useita karikoita. Elämä ei edelleenkään ole pelkkää myötämäkeä, vaikka Alanya tarjoaakin loistavat puitteet romansseille ja monikulttuurisille kohtaamisille. Myös Lauran ystävä Sari asettuu Alanyaan. Luksuselämä Ilhamin rinnalla houkuttelee enemmän kuin taideopinnot Turussa. Individualismin ja perhekeskeisyyden yhteensovittaminen vaatii kuitenkin pohdintaa. Miten säilyttää omat tapansa ja tottumuksensa loukkaamatta muita? Paljonko voi joustaa? Voiko miniä nauttia alkoholia muslimiperheessä? Mihin asti on annettava periksi? Mikä on kompromissin ja alistumisen välinen ero?

Alanyaan virtaa uusia turisteja arabimaista ja Iranista, joille Alanya edustaa sopivan vapaamielistä lomakohdetta. Tämä muuttaa katukuvaa. Tummiin pukeutuneita naisia vilisee aikaisempaa enemmän. Osa riisuu huivit pois jo lentokoneessa. Toisenlaista ilmettä tarjoavat kaduilla ranta-asuissaan liikkuvat turistit, joita paikalliset katsovat joskus karsaasti, kun nämä tulevat bikineissään keskustan kaduille, keskelle islamilaisen maan arkea. Päättäjät etsivät keinoja sovittaakseen yhteen näitä monikulttuurisuuden ilmentymiä. Samalla he yrittävät turvata turistibisneksen kasvua. Hasanin äiti Dilek analysoi tuntosarvet terävinä ympärillään tapahtuvia muutoksia.

Elämä Alanyassa sykkii öin ja päivin vahvana kuin tarjoilijapoikien sydämet, kun nämä saattelevat edelliset morsianehdokkaansa lähtöön ja odottavat seuraavilta lennoilta uusia tulokkaita, joista joku saattaisi sittenkin olla se, jonka kanssa pääsee osaksi eurooppalaista elämänmenoa. Halut ja toiveet risteilevät eri kulttuurien välillä moniin suuntiin, mutta rakkaus on universaalista – siksi kannattaa aina yrittää. Toivo on energisoiva voima, joka näyttää myös pyörittävän Alanyaa, tätä 1200-luvulta peräisin olevaa kaupunkia, jota ovat hallinneet persialaiset, roomalaiset, syyrialaiset sekä egyptiläiset ja ajoittain merirosvotkin. Ehkä juuri tämä kulttuuristen kerrostumien moninaisuus houkuttelee kaupunkiin jatkuvasti uusia turisteja ja asukkaita.

Suomesta Alanyaan asettunut Laura on päättänyt tehdä kaikkensa oman onnensa eteen tässä ”kulttuurismoothiessa”, mutta kohtalon sormi sohii ikävästi ja horjuttaa ajoittain hänen uskoaan. Hasan on rohkea taistelijasielu ja toiminnan mies, mutta joskus hänestä tuntuu siltä, että Allah voisi jo vähitellen säästää häntä ikävyyksiltä. Toisaalta hän ei voi sille mitään, että hän joutuu tahtomattaan selvittämään naisten aiheuttamia sattumuksia – joskus jopa Turkin poliisivoimien avustuksella. Hurmureillakin on huolensa.

